

Voor kinderen uit alle kringen

Chirojeugd Vlaanderen wil diversiteit van samenleving zien in eigen jeugdbeweging

- ▶ Drie nieuwe voorzitters bij Chirojeugd Vlaanderen
- ▶ Een van hen is een moslima
- ▶ Chiro wil er zijn voor iedereen

Arne D'HONT

Drie nieuwe voorzitters staan sinds 28 september Sandrien Van Nieuwenbergh bij in haar taak als voorzitter van Chirojeugd Vlaanderen. Youssra Tahiri, Wouter Bridts en Tina Schuermans worden samen met haar het nieuwe gezicht van de jeugdbeweging. Met hun vieren stippelen ze de koers uit die Chirojeugd Vlaanderen zal uitgaan.

„We zijn blij met het voorzitterschap”, steekt Youssra Tahiri van wal. „Voortbouwen aan onze beweging en de toekomst vormgeven, dat is wat we doen”, zegt Wouter Bridts. Tina Schuermans vult aan: „Het is nog even inwerken, maar vanuit onze expertise als leiders kunnen we zeker en vast nadenken over hoe Chiro het nog beter kan doen.”

Onlangs pleitte Scouts en Gidsen Vlaanderen ervoor groepen te vormen die zich zouden toespitsen op jongeren met een migratieachtergrond. Daarmee willen de scouts de drempel verlagen voor al wie zich bij een jeugdbeweging wil aansluiten.

„Ook in Chiro proberen we al jaren diverse doelgroepen te betrekken. We stellen echter vast dat het moeilijk blijft om bijvoorbeeld islamitische kinderen te werven”, zegt Youssra Tahiri, zelf moslim met een migratieachtergrond. „Hen onderbren-

gen in afzonderlijke groepen willen we niet.” Wouter Bridts beaamt dat. „In de samenleving leeft iedereen toch ook samen met elkaar? Daarom kiezen we met Chiro Vlaanderen bewust voor inclusie. We willen dat Chirogroepen een afspiegeling zijn van de samenleving.”

Kinderen met een migratieachtergrond warm maken voor Chiro is lastig, weet ook Youssra Tahiri uit eigen ervaring. „Bij sommige islamitische ouders is Chiro onbekend. Mochten ze weten hoe zorgeloos hun oogappels bij ons kunnen spelen, dan zouden ze wel snel overstag gaan. Ook mijn ouders kenden Chiro niet. Ik rolde erin omdat ik als animator werd gevraagd in te springen voor iemand. Dat beviel me zodanig dat ik ben blijven plakken. Nu moet ik heel wat vragen beantwoorden in mijn gemeenschap. De reacties zijn alvast positief.”

Ook kansarme kinderen vinden moeilijk de weg naar jeugdbewegingen

Niet enkel voor kinderen en jongeren uit islamitische gezinnen is de stap moeilijk, zegt Tina Schuermans. „Bij Chiro willen we rekening houden met diversiteit in alle vormen. Wanneer we met onze Chirogroep in het dorp gingen spelen in sociale woonwijken, zagen we heel wat kinderen van achter het raam naar ons kijken. Kansarme en andersstalige kinderen zijn evenzeer de grote afwezigen in de jeugdbewegingen. Diverse speelruimtes benutten zal bekendheid in de omgeving bevorderen en mensen uit alle kringen aantrekken.”

Volgens Wouter Bridts is het vooral een kwestie van onbekend is onbemind, en dan vooral bij de ouders. „In scholen een spel gaan spelen om leden te werven, wat vaak gebeurt, is een beproefd middel om de kinderen warm te maken. De uiteindelijke beslissing ligt echter bij de ouders, die overtuigd moeten worden. Is de jeugdbeweging niet te duur? Wat doet mijn kind een hele middag in de Chiro? Kinderen kunnen wel enthousiast vertellen hoe leuk het was, maar voor ouders komt er meer bij kijken.”

Geloof is volgens Youssra Tahiri alvast niet het probleem. „Persoonlijk had ik bij Chiro nooit problemen met mijn geloof. Dat de jeugdbeweging christelijke wortels heeft, merk je nog wel in de waarden en tradities waarvoor ze staat en in die waarden kunnen velen zich vinden, omdat ze zo universeel zijn.”

Volgens Tina Schuermans is Chiro een pluralistische beweging geworden. „De christelijke traditie blijft altijd in ons DNA, maar dat religieuze wordt door de koepel niet extra versterkt. Zingeving blijft weliswaar belangrijk, maar is niet meer louter of per se religieus. We zien bijvoorbeeld dat vele groepen het religieuze feest van Christus Koning niet meer vieren, maar vervangen door een vrij in te vullen bezinningsmoment.”

Wouter Bridts wijst erop dat Chiro nog altijd een nationale proost inzet. „Els Van Doren waakt erover dat bezinningsmomenten waardevol ingevuld worden, omdat ze over de juiste vakkennis beschikt. Zo blijft het kwaliteitsvol.”

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be

Van links naar rechts: Youssra Tahiri, Wouter Bridts, Sandrien Van Nieuwenbergh en Tina Schuermans. © Chirojeugd Vlaanderen

STANDPUNT

Luk VANMAERCKE

Gebroken moederhart

Over drie dagen herdenken we de 99ste verjaardag van het einde van de Tweede Wereldoorlog. De Grote Oorlog, zoals hij toen werd genoemd, werd een bloedbad zoals er nooit eerder in de geschiedenis van de mensheid een was geweest. Tientallen miljoenen mensen lieten het leven, het precieze aantal valt niet te berekenen. Oorlog is de ultieme verschrikking.

Dat wist ook Käthe Kollwitz. Die Duitse kunstenaar verloor haar zoon Peter in de Grote Oorlog. Hij was één van de vele Duitse jongemannen die vrijwillig dienst had genomen in het leger. De oorlogspropaganda had hem overtuigd van de goede zaak. De realiteit bleek helaas anders. Al op 23 oktober 1914 sneuvelde hij nabij Diksmuide. Amper zeventien jaar oud eindigde zijn leven in modder en bloed, ver van huis. Wat restte was een gebroken moederhart.

Vóór de oorlog was Käthe Kollwitz al een befaamde grafische kunstenaar. Haar krachtige, vrij ruwe, soms rauwe werk maakte indruk in het industriële tijdperk. De noden van die tijd maakten van haar een sociaal bewogen feministe. Na de oorlog bleef ze trouw aan haar idealen, maar werd ze boven alles een treurende moeder. Tal van werken tonen rouwende vrouwen, met gestorven kinderen in de armen. Het doet denken aan piëta's uit de katholieke traditie. In ons land is Kollwitz vooral bekend door het beeldhouwwerk *Het treurende ouderpaar*, op de Duitse militaire begraafplaats in Vladsló, in de Westhoek. De kracht die uitgaat van dat beeldenduo grijpt menig bezoeker bij de keel. Oorlog brengt slechts onheil, zoveel is duidelijk.

Een expert in de oorlogstrategie is Herman Van Goethem, rector van Universiteit Antwerpen. Van Goethem lag als curator mee aan de basis van Kazerne Dossin, dat in december 2012 de deuren opende en waarover u op bladzijde 11 leest. Deze week voeren we hem op als *Klapstoel*-gast. Hij maakt duidelijk dat zijn gevoeligheid voor conflict en confrontatie ook in zijn huidige functie is gebleven. „Ik wil deelnemen aan elk debat dat erop is gericht de polarisering tegen te gaan”, zegt hij. „Die onrustbarende trend moeten we met alle mogelijke middelen counteren. Wanneer collectief geweld toeneemt, moeten universiteiten hun oude rol als centra van het denken aanzwengelen en vanuit observatie en analyse op zoek gaan naar structuren die mensen kunnen samenbrengen.”

Wijze woorden. Oorlog is geen zaak van vergeelde geschiedenisboeken, maar een brandend actuele kwestie. Ook nu woedt er op diverse plaatsen oorlog, ook nu worden mensen tegen elkaar opgezet. Zolang er een discours bestaat van 'wij tegen de anderen' loopt de mensheid het risico dezelfde fouten telkens opnieuw te maken.

Laten we dus liever onze energie stoppen in wat ons verenigt. De Europese Unie is daar een goed voorbeeld van. Terwijl de Britten afhaken, lijken vele lidstaten te geloven in een nieuw elan. Al zestig jaar lang beschermt de unie ons tegen oorlogslogica en geweld. Een geweldige prestatie. Vanzelfsprekend is dat nochtans niet. Veel mensen zijn het oorlogsgeweld vergeten en geloven niet meer in het Europese ideaal. Paus Franciscus kent wel het belang van een eendrachtig Europa. Hij riep eind oktober 250 Europese politici, kerkleiders, academici en vooraanstaande personen bijeen in Rome. Daarbij noemde hij actief werken aan vrede de belangrijkste bijdrage die christenen kunnen leveren aan de toekomst van Europa.

Vrede is niet iets wat ons overkomt, maar iets waaraan we moeten werken. Dat moeten we elke dag beseffen. Ga daarom een kijkje nemen in het Käthe Kollwitz Museum, wanneer u ooit eens in Berlijn bent. U moet er niet aanschrijven, de meeste toeristen komen daar niet. Er vindt er de rust en stilte die u nodig heeft om het verdriet van een moeder te begrijpen. Eén blik volstaat om te weten: er bestaat geen grotere treurnis dan het verlies van een kind. Ellendige oorlog, dat nooit meer.”

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be